

Sygn. akt V CZ 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa [...] Gminy Miejskiej S.

przeciwko R. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2016 r.,

zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 18 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił apelację pozwanej od wyroku z 10 września 2015 r. z powodu wniesienia jej po upływie ustawowego terminu. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że odpis wyroku z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi pozwanej 25 września 2015 r., apelacja została nadana 9 października 2015 r. za pośrednictwem I. [...] S.A., natomiast przesyłka została doręczona do Sądu Okręgowego w Ś. 15 października 2015 r. Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 369 § 1 k.p.c. w zw. z art. 165 § 2 k.p.c. nadanie pisma za pośrednictwem operatora pocztowego I. [...] S.A. nie jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu w terminie.

W zażaleniu pozwana zarzuciła naruszenie art. 369 § 1 k.p.c. w zw. z art. 165 § 2 k.p.c., polegające na uznaniu, że nadanie pisma za pośrednictwem operatora pocztowego I. [...] S.A. nie jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu, a w konsekwencji uznanie złożonej apelacji za spóźnioną, a także naruszenie art. 45 ust. 1, art. 78 Konstytucji i art. 2 Konstytucji, poprzez ich niezastosowanie i odrzucenie apelacji pozwanej w oparciu o literalną wykładnię art. 165 § 2 k.p.c., a przez to nierozpoznanie apelacji i pozbawienie pozwanej prawa do rozpoznania sprawy przed Sądem drugiej instancji.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do rozpoznania przez Sąd Apelacyjny.

W odpowiedzi na zażalenie strona powodowa wniosła o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Najwyższego co do wykładni art. 165 § 2 k.p.c. nie jest jednolite. Pogląd oparty na słownej wykładni tego przepisu, wiąże skutek doręczenia wniesienia pisma do sądu tylko z sytuacją, gdy strona korzysta z usług operatora wyznaczonego, którego określa prawo pocztowe (zob. m. in. postanowienia z dnia 3 czerwca 2015 r., V CZ 33/15, z dnia 14 lipca 2015 r., UZ 10/15, z dnia 25 sierpnia 2015 r., UZ 16/15 - nie publikowane). Obowiązki „operatora wyznaczonego”, o którym jest mowa

w art. 165 § 2 k.p.c. pełni, zgodnie z art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1529 ze zm. - dalej Prawo pocztowe), w okresie trzech lat od wejścia w życie ustawy, tj. od dnia 1 stycznia 2013 r., Poczta Polska S.A. Odmienne stanowisko, wyrażone zostało w postanowieniu z dnia 23 października 2015 r., V CZ 40/15, które wraz z uzasadniającą go argumentacją podziela Sąd Najwyższy w składzie obecnie orzekającym.

W jego uzasadnieniu Sąd Najwyższy odwołał się do argumentów wykładni porównawczej wskazując, że takie samo unormowanie w kwestii oddania pisma procesowego w polskiej placówce „operatora wyznaczonego” w rozumieniu ustawy Prawo pocztowe, ze skutkiem wniesienia go do sądu zawiera art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm. - dalej „p.p.s.a”). Zgodnie z dominującym w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego kierunkiem jego wykładni opartej na argumentach funkcjonalnych, systemowych i konstytucyjnych odwołujących się do prawa do sądu (art. 45 Konstytucji) i zasad demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) przyjmuje się, że oddanie pisma w polskiej placówce pocztowej operatora I. [...] jest także równoznaczne z wniesieniem go do sądu (zob. m.in. postanowienia z dnia 17 kwietnia 2013 r., I OZ 278/13, z dnia 25 września 2014 r., II OSK 2547/14, z dnia 13 stycznia 2015 r., II FZ 1951/14).

Nie można też pominąć, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 października 2015 r., V CZ 40/15, że z dniem 9 listopada 2013 r. zmieniony został art. 124 k.p.k., zawierający wcześniej takie samo unormowanie jak art. 165 § 2 k.p.c. i art. 83 § 3 p.p.s.a., który w obecnym brzmieniu stanowi, iż termin doręczenia jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej. Dokonana zmiana podyktowana była przekonaniem, że obecnie nie ma uzasadnienia utrzymywanie monopolu operatora publicznego Poczty Polskiej na poświadczenie terminu nadania w placówce pocztowej pisma procesowego, gdy wymaga tego zachowanie terminu. Nie ma też podstaw do różnicowania zasad doręczania pism stronom i uczestnikom postępowania przez organy procesowe i zasad wysyłania pism przez strony

za pośrednictwem operatora pocztowego (druk Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej VII kadencji nr 870).

Na argument ten trafnie powołuje się skarżąca odnosząc go do zasad doręczania pism procesowych w postępowaniu cywilnym. Zróżnicowanie regulacji normującej tę samą kwestię w odniesieniu do różnych postępowań ocenić należy jako nieuzasadnione i niepożądane z uwagi na zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadę równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji).

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy podzielił zarzuty skarżącej i uchylił zaskarżone postanowienie (art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

jw

l.n